

Catalunya busca enginyers agrònoms, un ofici «imprescindible»

▶ L'any passat van acabar el màster una vintena d'alumnes, mentre que el col·legi professional tenia 150 ofertes de feina sobre la taula per cobrir

Carlos Márquez Daniel
BARCELONA

■ Fa temps era habitual tenir algun agrònom a prop. Un cosí, un amic, un conegut. Aquesta professió, que s'associa al camp, però inclou moltíssim més, està perdent efectius a Catalunya, precisament quan més necessaris són amb la digitalització i la tecnificació del sector agroalimentari. Així ho adverteix el seu col·legi professional, que recorda que aquest és un ofici no només imprescindible sinó que també ofereix un bon futur als qui l'exerceixen. Perquè, com solen dir, es dediquen a «alimentar el món», i això és una cosa que no passarà de moda. «Si volem ser sostenibles en l'àmbit de l'alimentació i apostar per la proximitat és necessari coneixement i eficiència, i això és precisament el que fem nosaltres», afirma Conxita Villar, degana dels agrònoms catalans. La societat demana cada vegada més productes ecològics, però aconseguir això requereix «professionals qualificats», insisteix. Eren necessaris el 1855, quan durant el regnat d'Isabel II es va crear l'Escola Central d'Agricultura, i ho continuen sent avui, 166 anys després.

Un exemple: el màster que habilita per exercir la professió va incorporar al gremi una vintena de nous enginyers agrònoms l'any passat. En el curs anterior van ser 15. Són pocs si es té en compte que el Col·legi Oficial d'Enginyers Agrònoms de Catalunya (COEAC) tenia unes 150 ofertes de feina sobre la taula. Una situació, pel que sembla, que es repeteix a altres autonomies com l'Aragó, el País Basc o Navarra. Pot ser que molts aspirants s'hagin passat als molt dignes graus

Gerard Pidemunt, enginyer agrònom gironí.

DAVID APARICIO

de formació professional, més assequibles, però potser també és un efecte més de l'Espanya rural buidada o d'una globalització que, per molt que es parli de producte de quilòmetre zero, està acovardint l'agricultura i la ramaderia de proximitat. La pandèmia, no obstant això, unida a la sensibilitat ecològica, pot marcar un punt d'inflexió, una finestra de retorn als aliments de proximitat. Aquesta és la crònica d'una carrera en hores baixes, però també és el reflex d'una societat.

Gerard Pidemunt va entrar en contacte amb el camp a Sant Hilari Sacalm de la mà dels seus avis. Va acabar el grau i es va apuntar al màster per aprofundir, per tenir més opcions laborals i, de pas, menys competència. «Et permet triar, i el fet que l'agronomia sigui tan àmplia t'obre camps molt diferents, com consultoria, assessorament, direcció tècnica o de cooperatives, explotacions agrícoles o ramaderes, recerca...». Ara treballa al Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, a Girona, estudiant i gestionant ajudes

al sector. Espera que cada vegada siguin més els joves que s'apunten al gremi, «perquè llavors sí que podrem donar per fet que aquesta societat es creu tot el que diu sobre la crisi climàtica i la importància de consumir productes de proximitat». No entén que es continuï relacionant els agrònoms «amb cuidar porcs o plantar enciams». Però no ho diu amb posat ofès. És incomprensió: «Tothom valora el producte de proximitat, però no té ni idea del que hi ha darrere, de com ha arribat fins a la prestatgeria del supermercat. Hi ha una desconexió molt gran entre el camp i la ciutat». Tot això, adverteix, està generant un progressiu abandonament de la pagesia perquè un petit agricultor «no pot guanyar-se la vida davant marges econòmics tan ridículs». Per això, lamenta, «cada vegada hi ha més terres en menys mans».

Però per què creuen que és fonamental la figura de l'enginyer agrònom? Pidemunt respon: «És important per a poder avançar en la gestió, la planificació, el disseny i la innovació tecnològica del medi rural, agrícola i alimentari del país».